Aventurile submarinului DOX

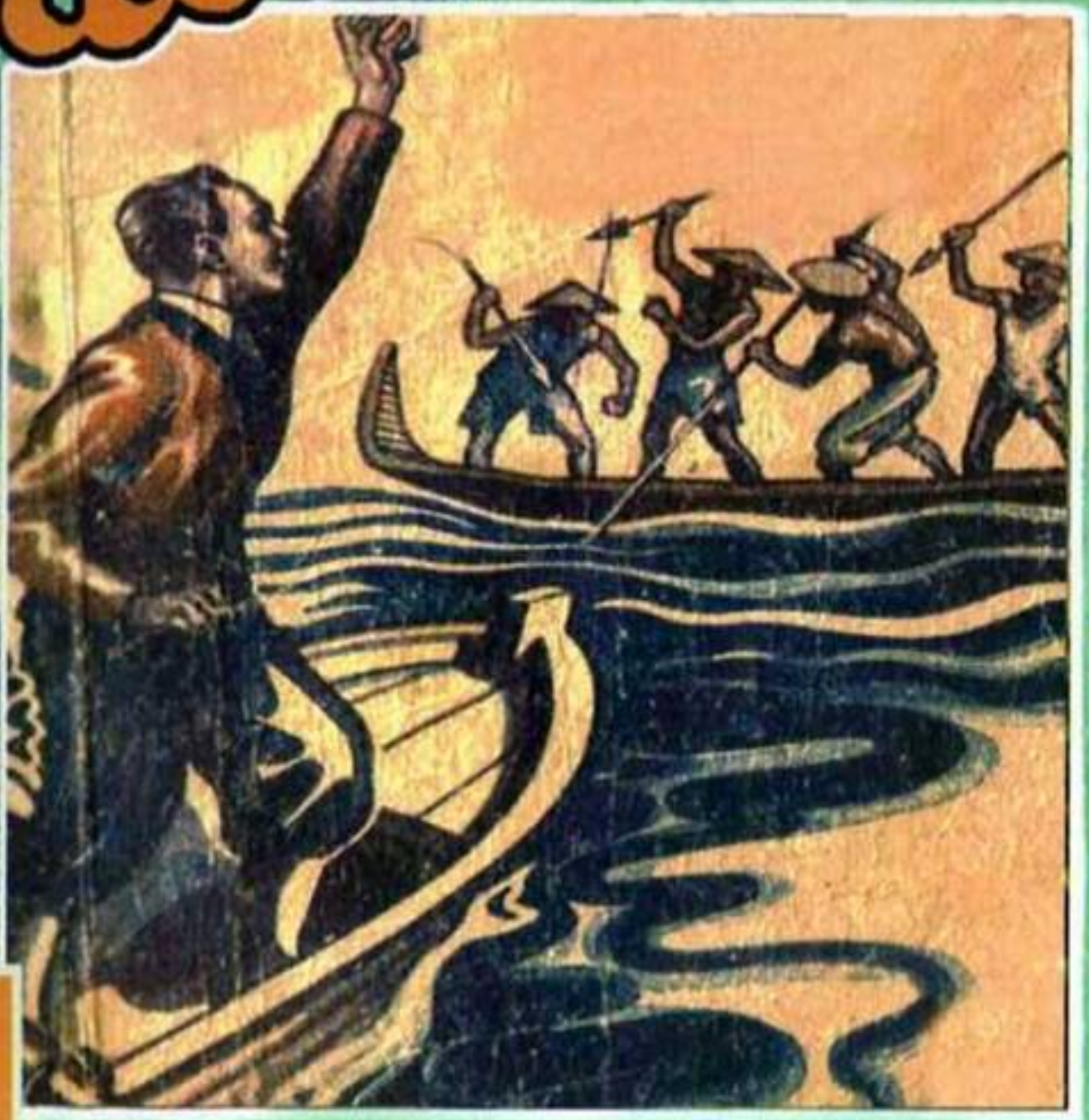

SERIE NOUĂ

75

Punguța fermecată

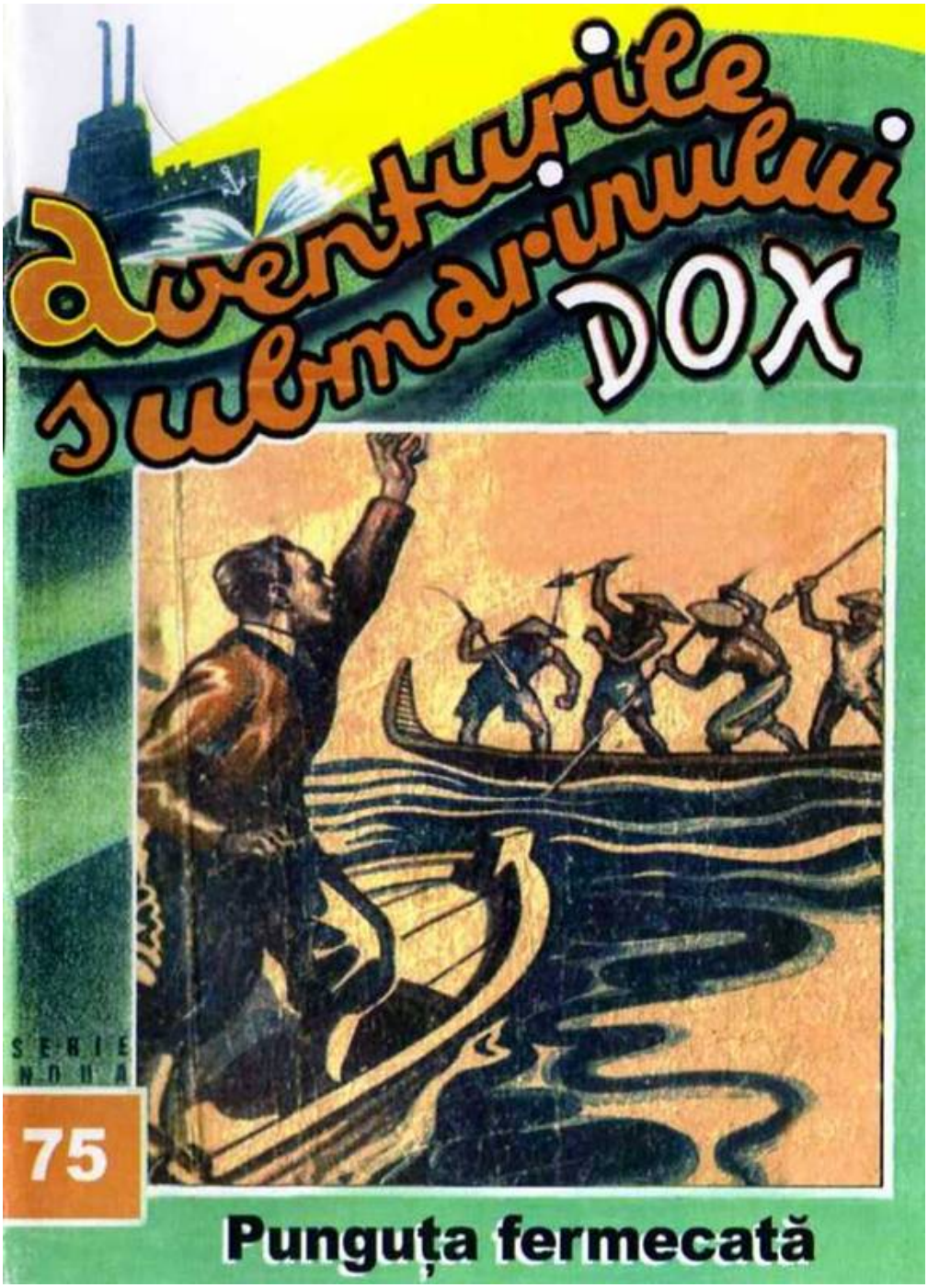
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
75
Punguța fermecată

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 75

PUNGUŢA FERMECATĂ.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ

periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
DUŞMAN SAU PRIETEN?

— **DE DATA ASTA** şi-au pus de gând sa ne prindă cu orice chip, domnule căpitan, zise Rindow. Văd înaintea noastră trei distrugătoare şi la orizont se mai iveşte o trâmbă de fum. Englezii trebuie să fi primit informaţii hotărâte că ne aflam aici în Marea Bandei.

— Nu mă tem de cele trei distrugătoare – răspunse Farrow – ne-am strecurat noi până acum printre forţe mai mari.

— Dar nu sunt numai cele trei distrugătoare care au pornit vânătoarea împotriva noastră, domnule căpitan. Ai văzut doar şi d-ta în drum vasele de război şi care par să ne caute. Daca le ocolim pe toate, e o flotă în toată puterea cuvântului.

— Care e însă atât de răsfirată încât nu trebuie s-o luăm în seamă. Să tragem înăuntru periscopul şi să luăm direcţia spre nord şi atunci distrugătoarele vor trece pe dinaintea noastre.

Rindow mai aruncă o privire cercetătoare asupra apei, apoi dădu prin porta-voce comanda de adâncire. Vroia să se afunde până la treizeci de metri, unde s-ar afla în deplină siguranţă.

Căpitanul se înapoie în cabina lui ca să-şi termine însemnările cu care fusese ocupat pana ce Rindow îl chemase. Dar nu trecu decât un sfert de ceas, ca George veni şi-l rugă sa urce imediat în turn.

— Stăm prost, tată – zise tânărul – căci se pare că englezii au chiar şi trei submarine. Rindow susţine că ar fi văzut periscoapele lor.

— Asta ar fi cât se poate de rău, George. Nu ne-ar rămâne decât să căutăm imediat o insulă şi să ne ascundem acolo până trece primejdia. Cu trei submarine nu ne putem încerca puterile.

Ajunseră în turn şi căpitanul privi îndată prin periscop, apoi în aceeaşi clipă dădu comanda de afundare mai adânc şi pentru tragerea înăuntru a periscopului.

La depărtare de o sută de metri recunoscuse periscoapele a două submarine care lăsau o dâră pe apa liniştită.

— Unde ne aflam acum? îl întrebă pe Rindow.

— La vreo treizeci de kilometri de insulele Moluce, domnule căpitan. Putem ajunge la ele într-un ceas şi jumătate. Nu pot înainta repede pe aici, deoarece sunt multe stânci care nu-s însemnate pe hărţile marine. Cel mai bun lucru ar fi ca George şi Petre să meargă în cabina de observaţie ca să controleze mersul.

Căpitanul încuviinţă. George dispăru repede din turn şi găsindu-l pe Uriaş, se duseră împreună în cabina de

observaţie.

„Dox”-ul se afundase iar la treizeci de metri adâncime. Minunatul submarin spintecă apa cu viteză potrivită, apropiindu-se de insulele Moluce.

George privea prin geamurile groase de cristal.

Deşi lumina cam lăsă de dorit în apă, putea totuşi să recunoască lămurit orice obiect. Prin porta-voce el stătea în legătură cu cei ce conduceau submarinul şi care executau imediat comenzile pe care le dădea George, în interesul siguranţei mersului.

După o jumătate de ceas de călătorie sub apă, se ivi deodată, de o parte a submarinului un corp lung, întunecat, care părea că stă pe o stâncă marină. George dădu imediat comanda de stopare. Elicea uriaşă se învârti înapoi şi vasul se opri aproape brusc, alături de corpul cu pricina, în care tânărul recunoscu îndată un… submarin, care se împotmolise aici. Ei vesti imediat pe tatăl său de ceea ce descoperise.

Căpitanul şi Rindow veniră fără zăbavă în cabina de observaţie şi amândoi priviră la submarinul duşman. Părea că se află de curând aici şi făcea impresia că e foarte nou.

— E un englez – zise Rindow – poate că s-a împotmolit şi aşteaptă ajutor.

— Ah, atunci e lesne să ne închipuim cum stau lucrurile, dragă Rindow. Englezii nu ne caută pe noi, ci submarinul lor. Se vede că nu le-a mai putut da de veste. Păcat că nu e pe fundul mării, ca să putem cerceta dacă nu s-or mai fi aflând supravieţuitori într-unsul.

— Asta o putem face şi aşa, tata, fără fie nevoie să coborâm. Ne apropiem cu „Dox”-ul de submarin, ne ducem în cămăruţa blindata şi deschidem uşa. Prin ciocănituri ne vom putea înţelege cu echipajul.

— Ideea e bună, domnule căpitan – zise Rindow. Probabil ca englezii nici nu ştiu încă unde se aflu vasul lor.

— Le vom da noi de veste mai târziu – răspunse Farrow. Acum să facem aşa cum a propus George.

Tânărul şi Petre se grăbiră să-şi îmbrace costumele de scafandri. Nu trecu mult şi cei doi camarazi intrară în cămăruţa, care se umplu cu apa imediat. Peste câteva minute tânărul deschise uşa din afara şi văzu celalalt submarin la doi metri depărtare. Aşteptă apoi pana ce vasul lor se apropie cu totul de cel englez în aşa fel că-l putu atinge cu mana.

Începu să lovească cu ciocanul în peretele blindat al submarinului străin şi după câteva clipe auzi răspunsul. Încercă atunci să se înţeleagă cu oamenii de acolo prin semnale de alfabet Morse şi următoarea convorbire avu loc între ei:

— Alo, trăiţi cu toţii? întrebă George.

— Da, trebuie însă să ne veniţi repede în ajutor, căci aerul a devenit foarte rău şi rar. De trei zile stăm aici.

— Vă vom ajuta îndată, n-aveţi grijă. Peste o jumătate de ceas veţi avea aer de ajuns.

— Grăbiţi-vă, tocmai au leşinat încă doi oameni de-ai noştri. Cine a venit să ne salveze?

— Căpitanul Farrow, pe care l-aţi căutat cu atâta înverşunare, răspunse George, cu mândrie. Dar nu vă purtam nici un fel de duşmănie şi vă vom veni în ajutor îndată.

George închise la loc uşa de afară şi aşteptă până se goli apa din cămăruţă. Ajungând înapoi în submarin şi scoţându-şi casca, strigă cu bucurie tatălui sau:

— Trăiesc cu toţii, tată, dar au foarte puţin aer. Hagen trebuie să facă îndată o gaura în peretele din afara al submarinului străin, cu să putem trece un tub de aluminium şi să-l alimentăm cu aer. E însă nevoie să ne grăbim.

— Ţi-ai şi făcut planul, George, râse căpitanul. A, uite-l şi pe Hagen! Va trebui să îmbrace al treilea costum de scafandru şi să se puie îndată pe lucru, împreună cu noi.

Inginerul îşi făcu repede „toaleta”, după care puse să se aducă în cămăruţa blindată aparatul de sudat, care lucra sub apă. Tubul fu şi el tras imediat.

După un sfert de ceas totul era pregătit şi Farrow puse să se umple iar cu apă cămăruţa; prin geamurile groase urmărea cum înainta lucrul.

Prin semnale Morse, Hagen dădu dispoziţiunile de trebuinţă şi se apucă îndată de treabă. În câteva minute făcuse o gaură mică în peretele de otel al celuilalt submarin şi vârî tubul de aluminiu care se potrivea întocmai. După ce astupa bine gaura de jur împrejur, dădu un semnal căpitanului Farrow.

Electromotoarele începură să funcţioneze şi pompele împinseră rezerve de aer în celălalt submarin. După un sfert de ceas întrebă prin tubul de aer – care servea acum de porta-voce – dacă ajutorul venise la timp.

— Vă mulţumim din suflet, domnule căpitan, aici e chiar comandantul submarinului, se auzi răspunsul. — Numele meu e Vilbert şi mă bucur că-ţi pot exprima personal mulţumirile mele. Mă voi grăbi să aduc la cunoştinţa guvernului meu frumoasa d-tale faptă.

— Mă bucur şi eu că te-am putut ajuta, domnule comandant, răspunse Farrow. Voi mai pompa aer, ca să aveţi pentru cel puţin patruzeci şi opt de ore. Camarazii dv. vă caută pe sus şi-i voi vesti imediat că vă aflaţi aici. Nădăjduiesc că vasul va putea fi scos la suprafaţă. Dacă s-ar întâmpla să nu

vă poată veni în ajutor camarazii dv., atunci mă înapoiez după patruzeci şi opt de ore şi vă scot eu afară.

— Dar cum vrei să faci asta, domnule căpitan Farrow? întreba, mirat, comandantul.

— E secretul meu, pe care nu ţi-l pot trăda, din motive lesne de înţeles.

— Îţi mulţumesc încă odată, domnule căpitan. M-aş bucura din suflet să-ţi pot vorbi personal şi să-ţi strâng mâna.

— Asta va fi cam greu, domnule comandant, dar… poate că ne mai vedem cândva. Rămâi cu bine şi în patruzeci şi opt de ore mă voi încredinţa dacă eşti salvat, altminteri te scot eu afară.

Pompele de aer începură din nou să lucreze de zor. Căpitanul pompă cât mai mult aer, apoi se sfătui cu Rindow, doctorul Bertram, George şi Brun cum ar putea da de veste englezilor, ca să găsească şi ei locul unde zăcea submarinul scufundat.

— E de ajuns să punem aici o baliza, domnule căpitan – zise Rindow – şi atunci englezii vor şti unde se află vasul.

— Şi dacă vor găsi baliza peste cine ştie cate zile, ce te faci? Asta înseamnă că tot noi va trebui să-i scoatem afară pe bieţii oameni.

— Tată, ne putem ridica la suprafaţă fără grijă, e vorba doar de vieţi omeneşti nici, zise George, că doar Englezii nu i-or lua prizonieri pe salvatorii camarazilor lor, ce dracu'!

— La asta m-am gândit şi eu, domnule George, dar dacă o vor face-o, totuşi?

— Atunci procedam fără cruţare faţă de ei şi lansam o torpilă.

Propunerea fu primită şi după ce Hagen trase înapoi tubul de aer şi astupă gaura din celălalt submarin, căpitanul Farrow dădu comanda de ieşire la suprafaţă. George urma să deschidă capacul şi să dea semnale cu un steguleţ alb, ca să nu fie atacaţi din primul moment. Căpitanul avea de gând să se pună apoi în legătură cu englezii.

Tânărul stătea dedesubtul capacului şi aştepta momentul când submarinul va fi ieşit cu totul la suprafaţă. În cele din urmă acesta atinse oglinda apei şi după câteva clipe George se afla pe punte. Dar nu se folosi încă de steguleţul alb, căci cât cuprindeai cu privirea nu se zărea nici un vas duşman.

— Acum când îi căutăm nu se arată, zise căpitanul, necăjit.

— Trebuie să ne facem observaşi – propuse Rindow. Cel mai nimerit lucru ar fi să transmitem o radiogramă şi atunci nu vor întârzia să vie. Voi pune să se întindă antena.

Farrow încuviinţă. Nu trecu mult şi porni în spaţiu vestea că submarinul „Dox" dăduse peste vasul englez scufundat şi

aştepta ajutoare. Indica exact locul nenorocirii.

După câteva minute sosiră răspunsurile. Vreo cinci distrugătoare şi trei vase mari de război porneau la drum imediat şi căpitanul Farrow era rugat să nu părăsească locul cu pricina, pentru ca cei închişi în submarinul scufundat să poată căpăta îndată ajutor.

După două ceasuri sosiră vasele. Cu ele veniseră şi cele trei submarine şi deodată căpitanul Farrow se trezi împresurat de vase engleze.

Câteva vase de război lansară imediat pe apă bărci, care se îndreptară spre „Dox", care stătea nemişcat. Pe punte se aflau căpitanul. Rindow, George, doctorul Bertram, Brun şi Petre. Bărcile care veneau erau ocupate de ofiţeri şi comandanţi şi peste puţin timp se opriră toate lângă submarin. Puntea acestuia fu înţesată, în curând, de uniforme englezeşti.

Un ofiţer superior se apropia de Farrow şi-l salută milităreşte.

— Mă bucur, domnule căpitan Farrow – zise el – că i-aţi găsit pe camarazii noştri; numele meu e Bildiur, comandantul vasului de război „Nelson". Să n-aveţi teamă că vom întreprinde ceva împotriva dv. Şi cuvântul meu e valabil pentru toţi câţi suntem aici.

Farrow mulţumi politicos şi răspunse că nici nu se aşteptase altfel, altminteri n-ar fi rămas în locul acesta, apoi se făcură prezentările şi Farrow povesti cum izbutise să dea primele ajutoare celor din submarinul scufundat. Trecu sub tăcere însa existenţa instalaţiei secrete de scafandru.

Vasele de război aduseseră cu ele tot ce era de trebuinţă pentru ridicarea la suprafaţă a submarinului şi imediat se lăsară afund câţiva scafandri. Farrow nu vru s-aştepte rezultatul şi se despărţi de ofiţerii englezi.

— Din păcate suntem siliţi de guvernele noastre să continuăm urmărirea împotriva dvs., domnule căpitan Farrow – zise comandantul Bildiur – dar aveţi acum timp douăzeci şi patru de ore să vă puneţi la adăpost. După trecerea acestui timp, vom fi nevoiţi, cu părere de rău, să ne luăm iar după dv. În numele întregului popor englez, însă, vă exprim cele mai călduroase mulţumiri şi nădăjduiesc să ne putem întâlni cândva camaradereşte, în alte împrejurări.

După un ceas de drum se ivi pământ în fata „Dox"-ului.. Farrow luă direcţia într-acolo şi vru să intre într-un golf ascuns, unde să ancoreze şi să aştepte până ce englezii se vor fi îndepărtat cu submarinul scos la suprafaţă. Apoi avea de gând să pornească spre Formosa.

— E insula Amboina, domnule căpitan – zise Rindow, când se apropiară de uscat – acolo suntem netulburaţi, deoarece

insula se află sub stăpânirea olandeză.

— Face parte din grupul Moluscelor, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram. Aici în Pacific se află şi un golf mare şi adânc cu portul şi oraşul Amboina, care desparte insula în două jumătăţi. Cea mai mare, la Nord, se numeşte Hitu, cealaltă, mai mică, la Sud, poartă numele de Leitimor Pe aceasta din urmă locuitorii trăiesc în sătuleţe cocoţate pe munţi, în timp ce pe Hitu ei locuiesc pe coasta. De aceea propun să ne îndreptăm spre Leitimor, al cărei ţărm e mai puţin populat.

Căpitanul Farrow încuviinţă şi dădu lui Rindow comanda. Mergând de-a lungul marginei peninsulei sudice, ei căutară un golf ascuns, pe care nu întârziară să-l găsească. Era înconjurat de o pădure densă şi munţi înalţi şi deoarece dinspre apă nu exista decât o intrare îngustă, locul de ancorare era cu adevărat minunat.

— Dar putem fi închişi aici, zise Rindow.

— Nimeni nu ne va căuta aici, răspunse Farrow. Aşteptăm în locul ăsta până vom afla dacă englezii au scos la suprafaţă submarinul scufundat şi ca să nu ne plictisim în vremea asta, vom da o raită prin insulă, poate găsim ceva care să te intereseze pe d-ta, doctore.

— La asta m-am gândit şi eu, căpitane. Îi voi ruga pe George să mă însoţească. – De asemeni şi pe Petre.

— Dar să nu lipseşti mult timp, dragă doctore, căci se apropie noaptea. Cu deosebire vezi de nu-l lăsa singur pe George!

II.
O REVEDERE NEAŞTEPTATA.

FIREŞTE CA GEORGE se declară îndată gata să-l însoţească pe doctor. Îi vesti repede pe Petre şi după câteva minute părăsiră submarinul şi dispărură în pădure.

Doctorul Bertram ştia că locuitorii se aţineau mai mult prin munţi şi vroia să viziteze unul din satele de pe acolo. În drum privi cu mult interes la lumea insectelor şi nici nu observă că George şi Petre porniseră înainte fără să se sinchisească de el.

Doctorul se oprise din nou în faţa unui copăcel şi privea la un gândac de un soi deosebit pe care nu-l avea încă în colecţia sa. Scoase repede o sticluţă cu gâtul larg, care conţinea un lichid tare şi, cu multă atenţiune, introduse gândacul înăuntru. Mândru de isprava lui îşi ridică trupul şi, pregătindu-se de drum, văzu înaintea sa un om, o corcitură, care se holbă la dânsul.

O clipă doar ţinu uimirea acestuia, apoi întrebă în limba băştinaşilor, pe care şi doctorul o pricepea:

— Cum ai ajuns aici, străinule? Acesta e pământul meu, pe care nici un om n-are voie să-l calce fără îngăduinţa mea.

— Nu ştiam asta – răspunse doctorul – am venit aici de curând şi am pornit să facem o mică plimbare. Dar cine eşti tu că ne opreşti să încălcăm ţinutul acesta, eşti cumva regele din Amboina?

— Sunt Jack din Amboina şi în curând voi fi rege aici, astfel că te poftesc să părăseşti imediat ţinutul.

— Care va să zică nu-mi îngădui să studiez gândacii ţării tale, Jack? întrebă, în glumă, doctorul. Ţi-aş dărui ceva frumos în schimb.

— N-am nevoie de daruri, vreau numai să te supui îndată poruncii mele.

— Dar şi camarazii mei sunt aici; au pornit înainte şi de sigur că m-aşteaptă. Trebuie să mă duc la ei şi să le spun porunca ta. Vii şi tu?

Corcitura făcu cu mâna un gest doctorului s-o ia înainte, dar acesta nu se supuse, ci zise, râzând:

— Un rege nu trebuie să meargă în spatele cuiva, ci se cuvine s-o ia înainte. Aşa dar, fă aşa, Jack!

Dar şi corcitura era bănuitor, astfel că în cele din urmă căzură la învoială să meargă alături şi în tot cursul drumului se priviră pe furiş unul pe altul.

— Te-aş fi putut ucide – zise Jack din Amboina – când te lăsaseşi în genunchi lângă copăcel şi erai cu spatele la mine.

— N-ai făcut-o însă şi mă mir de ce vrei să mă opreşti să calc pământul acesta. Vroiam să te vizitez încă în cursul zilei de azi şi să-ţi aduc daruri.

— Eu nu primesc nici un fel de dar, răspunse încăodată corcitura. Vreau să părăseşti ţara, pentru că acum n-am ce face cu străinii aici. Mai târziu, când voi fi rege mă vei putea vizita – acum însă trebuie să pleci, căci oamenii mei vor ucide pe toţi străinii.

— Şi cum vrei s-ajungi rege? întrebă doctorul.

— Eu sunt Jack din Amboina – răspunse cu mândrie omul – şi oamenii mei mă vor înălţa la rangul de rege. Voi conduce cu singur ţara mea şi voi da porunci.

Doctorul făcu mult haz pe socoteala acestui om şi mai află că el e un urmaş al coloniştilor portughezi şi olandezi de odinioară, care de pe atunci încă îşi dădeau aere de stăpâni.

Bertram încercă în zadar să dea de urma lui George şi Petre. Îi strigă în câteva rânduri, dar fără nici un folos, ceea ce-l făcu pe Jack să spuie:

— Or fi căzut în mâinile oamenilor mei, care îşi au lagărul în apropiere. Ne-am şi înţeles cu locuitorii, care ne privesc ca stăpâni. Hai să mergem în lagăr, poate îi găsim acolo pe tovarăşii tăi.

Cuprins de teamă pentru soarta lui George, doctorul Bertram porni repede alături de viitorul „rege" şi după un ceas ajunseră la lagărul din pădure. Jack din Amboina fu primit cu bucurie şi înainte ca doctorul să-şi dea seamă de ceva, fu împresurat de o mulţime de oameni, înhăţat şi legat de trunchiul unui copac. La oarecare depărtare îi văzu pe George şi Petre, care fuseseră legaţi şi ei.

Jack din Amboina protestă cu tărie împotriva tratamentului la care era supus însoţitorul său, dar doctorul văzu îndată că dânsul nu era încă regele, căci băştinaşii se împotriviră cu hotărâre şi refuzară să-i libereze pe prizonieri. Erau acolo băştinaşi şi corcituri, precum şi câţiva Chinezi.

În cele din urmă Jack veni la doctor şi zise ca şi cum ar fi vrut să se scuze:

— Eu n-am vrut să te iau prizonier şi am încercat totul să te lase liber, dar tovarăşii mei nu vor. Şi-au pus în gând să vă ţie aici ca ostateci şi să vă ucidă îndată ce guvernul olandez va întreprinde ceva împotriva noastră.

— Dar eu credeam că eşti rege? zise doctorul.

— Nu sunt încă, din păcate, dar îmi voi impune totuşi voinţa. După ce se va înnopta voi veni şi vă voi elibera.

— Dar şi pe camarazii mei, Jack, altminteri îi liberez eu singur. Mi-aţi luat armele, pe care vreau neapărat să le redobândesc.

— Ţi le voi aduce la noapte, dar nu ştiu dacă-i voi putea elibera pe camarazii d-tale.

Doctorul Bertram băgase de seamă că Jack devenise foarte politicos şi încetase să-l tutuiască.

Noaptea se lăsă surprinzător de repede. Doctorul îi observa cu atenţiune pe oamenii din jurul focului. Deodată simţi cum cineva îi cerceta uşurel mâinile legate la spate, în jurul copacului, Se şi credea salvat, dar atingerea încetă brusc.

— Vom veni mai târziu sa te eliberăm, auzi pe cineva şoptindu-i în ureche şi recunoscu îndată glasul lui Kard.

Apoi se făcu iar tăcere în jurul lui. Îşi îndreptă privirea spre George şi Petre şi cât p-aci să izbucnească într-un strigăt de triumf, văzându-i pe aceştia dispărând deodată de lângă copaci. Niciunul din cei adunaţi în jurul focului nu băgă de seamă imediat dispariţia, astfel că cei doi camarazi avură prilejul să se ascundă în desişul pădurii.

Deodată, însă, oamenii din jurul focului izbucniră în strigăte. Observaseră dispariţia prizonierilor şi ridicându-se de

la locurile lor alergară în pădure ca să pună mâna pe fugari.

Plecaseră cu toţii, numai Jack şi încă doi oameni mai rămaseră lângă foc. Pe neaşteptate se iviră dinspre partea cealaltă a lagărului George şi Petre, se furişară prin spatele celor trei bărbaţi şi dispărură într-o colibă din apropiere. După câteva clipe ieşiră afară, ţinând armele în mâini, făcură un semn doctorului, apoi pieriră iar în pădure.

Zadarnic aşteptă însă Bertram să vie să-l libereze şi pe el; probabil că vroiau să se pună întâi ei la adăpost, căci unul după altul se înapoiau acum în lagăr ceilalţi oameni, care fură primiţi cu imputări de bărbaţii din jurul focului. Numai Jack tăcea privind întristat spre doctorul Bertram.

Deodată, acesta din urmă văzu un om ridicându-se de lângă foc şi venind spre el. Cercetă mai întâi legăturile prizonierului şi găsindu-le în ordine, se aşeză jos pe pământ la vreo trei paşi de copac şi nu slăbea din ochi pe ostatec.

Dar doctorul simţi deodată că cineva îi pipăia iar legăturile la spate. Încetul cu încetul acestea slăbiră şi-n cele din urmă îi fură luate cu totul. Ar fi putut s-o rupă de fugă acum, se hotărî însă s-aştepte un moment mai prielnic. Şi acesta sosi când paznicul începu să moţăie, fapt de care Bertram se folosi ca să se facă nevăzut. Dar omul se trezi din nou şi văzând ca prizonierul dispăruse, scoase un ţipăt răsunător, alarmând tot lagărul.

George îl liberase într-adevăr pe doctorul Bertram şi trase după sine prin pădurea cufundată în beznă. Nu porniră însă îndărăt pe poteca pe care veniseră, ci se ascunseră într-o tufă deasă, în care aşteptau mai de mult Petre şi Kard.

Nu trecu mult şi cei alarmaţi sosiră în goană, alergând în jos spre golfuleţ, fără să arunce măcar o privire spre tufiş.

Camarazii aşteptară cu încordare înapoierea urmăritorilor. Kard le povesti în vremea asta ca Farrow devenise îngrijorat de întârzierea doctorului şi a însoţitorilor săi şi atunci cu Kard luase hotărârea să-i caute pe camarazi, pe care izbuti să-i găsească şi să-i libereze.

George strânse mâna, în tăcere, viteazului timonier. Apoi mai aşteptară un ceas până auziră că băştinaşii se înapoiază. Aceştia păreau dezamăgiţi.

După ce trecură de tufă, George mai lăsă să se scurgă câteva minute, pe urmă dădu semnalul de plecare. Cu multă băgare de seamă porniră la drum şi ajunseră cu bine în golf.

Rămaseră însă încremeniţi, nevăzând nici o urmă de submarin. Să fi fost descoperit „Dox”-ul şi căpitanul să fi părăsit în grabă adăpostul?

Stăteau nehotărâţi pe ţărm, neştiind ce să facă, Tresăriră speriaţi când se ivi deodată o făptură în faţa lor, dar răsuflară

uşuraţi recunoscându-l pe Jack din Amboina.

— M-am luat după voi, dar n-am de gând să vă fac prizonieri, zise corcitura. Nici unul din oamenii mei nu ştie unde mă aflu acum. Am văzut vasul cu care aţi venit şi v-aş ruga să mă luaţi şi pe mine, căci nu mai pot rămâne mult timp împreună cu oamenii aceştia.

— Dar parcă spuneai că vrei să devii regele Amboinei? râse doctorul Bertram. S-a irosit visul?

— A fost o înşelătorie, cu care am vrut să-mi dau aere fată de dv., domnilor. Nu vreau să am nimic de-a face cu oamenii ăia, care n-au altă grijă decât să jefuiască. Vreţi să-mi îndepliniţi dorinţa, luându-mă cu dv.?

— Pentru asta ai trebui să vorbeşti mai întâi cu tatăl meu, răspunse George. Numai el poate hotărî. Încotro vrei să te duci?

— Aş dori să mă duc la o insuliţă care ascunde o taină. Băştinaşii vroiau într-un rând să-mi smulgă cu de-a sila această taină, dar eu n-am spus nimic.

— Atunci trebuie s-aşteptăm aici până se înapoiază submarinul – zise George. Nici noi nu ştim încotro s-a dus.

— S-a lăsat la fund când au venit oamenii mei, am văzut eu bine, răspunse corcitura. Cunosc eu vasele astea care pot merge sub apă.

— Atunci trebuie să mai fie pe aici, zise George. Voi da un semnal, căci sunt sigur că ei cercetează ţărmul cu periscopul.

Scoase repede lampa de buzunar şi dădu semnalul convenit. După câteva minute văzură ivindu-se într-adevăr trupul de oţel al „Dox”-ului şi imediat apărură pe punte căpitanul şi Rindow, întrebând cine e pe ţărm. Era atât de întuneric sub copaci încât cei trei nu puteau fi văzuţi.

George povesti tatălui său despre Jack din Amboina, împărtăşindu-i rugămintea acestuia. Când Farrow auzi că străinul avea o taină pe o insuliţă, primi să-l ia pe bord.

Noaptea trecu în linişte. Când se ridicară la suprafaţa a doua zi primiră veşti prin T. F. F. despre submarinul scufundat. Acesta fusese scos atât cât oamenii dintr-unsul să poată fi salvaţi. Accidentul era datorit unei pompe, care nu putuse fi înlocuită sub apă, nefiind pe bord piese de schimb. Englezii telegrafiau că reparaţia va fi făcută în curând, astfel că submarinul va fi în măsură să pornească singur.

— Atunci nu mai avem ce căuta aici, zise Rindow. Să ne vedem de drum!

— Ba nu, dragul meu – răspunse căpitanul – mai rămânem până se vor fi îndepărtat englezii. Îndată ce vom fi zăriţi, începe vânătoarea împotriva noastră. Mâine dimineaţă

pornim. Jack va veni în cabina mea, căci vreau să aflu cum stau lucrurile cu el.

George se făcu nevăzut şi după câtva timp se înapoie cu doctorul şi cu Jack. Nu mult după aceasta se iviră în cabină şi Rindow cu Petre.

— Haide, Jack, povesteşte-mi ce căutai pe insula asta şi cine eşti de fapt, zise căpitanul. Ca să-ţi ajutăm, trebuie să ştim cu cine avem de a face.

— Mă numesc Jack din Amboina, domnule căpitan – răspunse el – prietenii mei îmi făcură propunerea să devin rege pe insula aceasta, dar din păcate am aflat prea târziu ce anume vroiau de la mine oamenii aceştia, pe care îi numeam prieteni. De la tatăl meu, care a murit acum doi ani, am aflat ceva despre care n-am vorbit încă cu nimeni. Dar prietenii mei aflaseră totuşi că ştiam ceva şi ţineau neapărat să-mi smulgă taina. De aceea îmi propuseră să mă facă regele acestei insule; totul n-a fost însă decât înşelătorie, după cum am văzut în noaptea asta. Bandiţii nu urmăreau decât să-i jefuiască pe băştinaşi şi să ceară preţ de răscumpărare pentru ei. I-am părăsit în taină şi m-am luat după fiul dv., care izbutise să fugă. L-am rugat să mă ia cu dânsul şi să mă lase pe o anumită insulă.

— Şi ce fel de insulă e asta?

— Nu e prea departe, domnule căpitan. Pe lângă insulele Banda. E mică şi – după cât se pare – nelocuită. O cunosc numai după descriere, am şi un plan la mine, pe care vi-l voi preda mâine, după ce vom porni la drum. Poate că după el vei izbuti să găsiţi insula.

— Bine. Jack, asta e cu putinţă. Ia spune-ne acum ce-a fost cu tatăl d-tale!

— Părintele meu fusese colonist pe insula asta, dar n-a putut face nici o scofală, deoarece au fost câţiva ani de secetă. Nu mi-a lăsat nici o moştenire, astfel ca rămas cu totul lipsit de mijloace.

— Dar despre strămoşii d-tale ai aflat ceva?

Jack păru încurcat şi tăcu. Deodată, însă, ridică repede capul şi zise:

— Vă voi povesti şi asta mâine, când vom fi în drum; din diferite motive n-aş dori s-o spun aici.

— Am înţeles. Mâine dimineaţă în zori pornim la drum şi în cursul zilei vom ajunge cu siguranţă la insula cu pricina.

Privirea lui Jack se lumină. Mulţumi călduros căpitanului şi când părăsi cabina, doctorul Bertram zise:

— Pun rămăşag că strămoşii lui au fost… piraţi şi că pe insula aceea se află ascuns ceva ce Jack ar dori să găsească neapărat.

— Aşa mi-am spus şi eu, dragă doctore, răspunse căpitanul. Dar ce e, Brun, s-a întâmplat ceva?

Secundul intrase în cabină şi raportă că prinseseră tocmai o radiogramă în care se spunea că submarinul fusese scos la suprafaţă şi îşi putea urma drumul singur.

— Atunci vom avea linişte mâine când vom porni iar spre sud, zise Farrow. Ziua de azi s-o hotărâm odihnei şi să nu mergem pe uscat. O baie însă n-are ce să ne strice. Dimpotrivă.

Bandiţii nu se arătară pe ţărm, astfel că ziua şi noaptea trecură în linişte. Când răsări soarele a doua zi, căpitanul înălţă periscopul, ca să cerceteze suprafaţa apei. Nu descoperi nimic suspect şi vru tocmai să dea comanda pentru ridicare, când zări aproape de tot de „Dox”-ul său, la doi metri numai, ivindu-se din apă un alt periscop. Farrow se sperie atât de tare încât uită să tragă înăuntru pe al său. Se trădase, aşa dar şi acum va cădea în mâinile duşmanilor.

La strigătul său de alarmă dădură buzna aproape toţi în turn şi aflară vestea grozavă. În nici un caz nu puteau părăsi acum golful sub apă, deoarece celălalt submarin se afla tocmai în faţa lor şi închidea ieşirea.

— Să ne ridicăm la suprafaţă şi să încercăm s-ajungem la o înţelegere, zise căpitanul în cele din urmă.

Era singurul lucru ce-l au de făcut, de altfel. De aceea Farrow scoase vasul la suprafaţă şi George deschise capacul, sărind pe punte, unde fu urmat de tatăl său de ceilalţi.

Periscopul duşman era încă acolo şi Farrow dădu un semnal invitând submarinul străin să iasă şi el la suprafaţă. Acesta se supuse şi când capacul turnului fu deschis, se ivi pe punte, un ofiţer englez, care salută zâmbind.

— Mi s-a împlinit dorinţa – zise apoi comandantul submarinului englez – pot exprima personal mulţumirile mele salvatorului nostru. Numele meu este Vilbert, domnule căpitan Farrow şi vasul pe care l-aţi găsit sub apă e al meu.

Cei din echipajul „Dox”-ului rămaseră înmărmuriţi o clipă, apoi Farrow răspunse zâmbind:

— Ne temeam că am căzut în mâinile duşmanilor noştri, domnule comandant, dar acum nu cred că am avea să ne temem de ceva din partea dv.

— Fireşte că nu, domnilor; cum aţi putea crede că există în lumea asta oameni atât de nerecunoscători? Aţi fost doar salvatorul nostru dintr-o primejdie grozavă. Îmi daţi voie să vă invit cu camarazii dv. pe bordul meu, ca să vă pot strânge mâna?

Căpitanul primi şi dat fiind că cele două vase se aflau alături, nu le fu greu camarazilor să treacă pe submarinul

englez. Comandantul acestuia ţinu mult timp mâna lui Farrow într-a sa, apoi strânse şi mâinile celorlalţi, mulţumindu-le călduros.

În sala de mâncare a ofiţerilor fu servită masa şi vorbiră despre întâmplările de pe apă şi de sub apă.

Marinarii celor două vase se împrieteniră şi ei, făcându-şi daruri unii altora şi petrecură clipe de adevărată camaraderie.

— Dacă va fi să te mai întâlnesc odată în drum, domnule căpitan – zise comandantul englez, atunci nu trebuie să te temi de mine, ci să ne alăturăm vasele, ca să luăm masa împreună.

— Dar cum te voi putea recunoaşte, domnule comandant? Întrebă Farrow.

— Aşa e, ai dreptate. Voi vopsi o dungă albă pe turnul meu şi astfel vei şti cine e.

Masa trecu într-o atmosferă de veselie şi abia după trei ceasuri se despărţiră, fiecare pornind în drumul lui.

Farrow se duse în cabina sa şi-l trimise pe George să-l aducă pe Jack. Când acesta sosi, îi zise:

— Jack, acum dă-mi, te rog, desenul pe care l-ai primit de la tatăl d-tale.

Corcitura îl şi avea în mână şi-l puse pe masă în faţa lui Farrow.

— Insula ar fi însemnată aici cu roşu, domnule căpitan, zise el. Dedesubt e o descriere după ce anume poate fi recunoscută.

Toţi se aplecară asupra hârtiei şi căpitanul citi cu glas tare ce scria acolo:

„Insula nu e uşor de găsit. Pe dânsa se ridică o stâncă înaltă şi ascuţită care are în partea de sus o gaură rotundă. În golful insulei stau trei palmieri unul lângă altul şi de acolo duce o potecă îngustă spre stâncă, aceasta fiind singura ridicătură de pe insulă. Lucrul căutat se găseşte însă abia după ce te-ai urcat pe stâncă şi ai privit prin ferestruica rotundă”.

— După descrierea asta va fi lesne să găsim insula — zise căpitanul – dacă se află într-adevăr între insulele Banda.

— Nu e între ele, ci ceva mai de o parte; zise Jack. Şi acum vă voi spune şi ce se găseşte acolo.

„Străbunicul meu a fost marinar şi nicidecum pirat, după cum credeaţi poate. Într-o bună zi a descoperit insuliţa şi a fost nevoit să debarce acolo. Cu ani în urmă probabil c-au locuit pe insulă piraţi, căci străbunul meu a văzut o peşteră plină cu tot soiul de mărfuri. Fireşte că le luă cu sine şi într-un carnet găsi însemnări în care se spunea că pe insulă ar mai fi o comoară mare. Zadarnic o căută el şi tot degeaba fură şi cercetările bunicului şi tatălui meu.”

— Atunci să ştii că n-au privit prin „fereastră”, zise căpitanul. Acolo o fi ascunsă taina, cu siguranţă.

— O voi face eu în schimb, domnule Farrow şi poate să am mai mult noroc ca strămoşii mei.

III.
ÎN PRIMEJDIE.

LA ORA PATRU DUPĂ AMIAZA Rindow zări insulele Banda şi încetini mersul submarinului. După indicaţiile de pe plan, insula trebuia să se afle imediat la stânga acestui grup, astfel că Farrow lua direcţia într-acolo. Stătea el însuşi în turn şi cerceta cu privirea insulele din faţa sa.

„Dox”-ul lăsă la dreapta insulele Banda şi se-ndreaptă spre unele mai mici, care păreau să fie nelocuite. După un ceas ajunseră la ele şi le înconjurară. Dar nu văzură nici o ridicătură, astfel că porniră iar spre sud. Merseră în felul acesta până se înnoptă şi în cele din urmă căpitanul intră într-un golfuleţ, unde avea de gând să petreacă noaptea.

Când se întunecă şi toţi se aflau la masa, santinela de pe punte raportă deodată că se vede lumină de foc pe insulă. Deoarece aceasta avea prea puţină vegetaţie, fiind alcătuită mai mult din stânci pleşuve, toţi se mirară că ar putea trăi aici vreun om.

— Trebuie să mergem într-acolo şi să vedem cu cine avem de a face, zise căpitanul.

Îşi alese cinci marinari – printre care Petre şi Kard – şi părăsi submarinul împreună cu Rindow şi George. Zăriră lămurit raza focului care lumina cam dinspre mijlocul insulei. Nu exista pădure pe acolo, dar căţăratul pe stâncă le dădu de furcă. Se apropiară totuşi repede de foc şi în cele din urmă văzură o vâlcea în care ardea focul. Un om stătea lângă el şi mânca liniştit.

— Cine-o fi ăsta? întrebă căpitanul, în şoaptă. E îmbrăcat ca un locuitor al preriilor americane şi vad că e bine înarmat.

— Ar fi mai bine, tată, să mă duc singur la el şi să-l iau puţin la rost, zise George. De sigur că-mi va povesti mai mult decât ar face-o dacă am veni cu toţii.

Căpitanul ramase pe gânduri câteva clipe, apoi se uita întrebător la Rindow. Văzând ca acesta încuviinţează din cap, dădu permisiunea cerută de fiul său.

George porni repede, bucurându-se de această nouă aventură. Ocoli repede vâlceaua, vrând să se furişeze pe nesimţite, ca să-l ia prin surprindere pe străin.

Acesta stătea tot lângă foc. Sfârşise de mâncat şi acum privea pe toate părţile un obiect. George se întinse la pământ

şi se târî încetişor înainte. Acum putu recunoaşte obiectul: era un medalion pe care omul îl ţinea deschis în mână şi-l privea cu interes. Omul fiind absorbit de treaba asta, lui George nu-i fu greu să se apropie de tot şi când se ridică brusc în picioare, celălalt se-ntoarse speriat şi îndreptă asupra tânărului pistolul pe care-l trăsese repede de la brâu.

— Stai pe loc, tinere! strigă el. Ce vrei aici la mine şi de unde vii?

— Am fost zvârlit aici cu barca mea de salvare, răspunse George, apropiindu-se şi mai mult de foc. Vroiam să văd numai cine stă lângă focul acesta pe care l-am zărit de pe ţărm. Mă bucur din inimă că am dat de d-ta.

— Aşa şi de aia te furişezi ca o pisică, ai?

— Doar nu ştiam pe cine voi găsi. Putea fi şi un sălbatec, care m-ar fi ucis imediat.

— Aşează-te colea şi povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat!

George se supuse. Străinul continuă să-l privească bănuitor, dar în cele din urmă se mai linişti.

— Corabia noastră cu pânze a naufragiat azi după-amiază pe un recif – povesti tânărul – şi s-a scufundat cât ai clipi din ochi. Am fost nevoit să sar în apă, deoarece bărcile de salvare n-au mai putut fi desprinse. Timp de două ceasuri am înotat neîncetat şi în cele din urmă zărind o barcă de salvare, goală, am sărit într-unsa şi am vâslit cât mă ţineau puterile. Acum vreun ceas am zărit pământ, dar tocmai atunci s-a înnoptat. Am avut însă noroc şi ajungând la insula asta, am zărit o raza de foc; atunci m-am hotărât să mă furişez încoace ca să vad dacă nu găsesc pe cineva care sa mă ajute. Asta-i totul.

— Dar ia spune, tinere, ce-ţi trebuie ţie, simplu marinar, două pistoale şi un pumnal? N-am auzit încă pân-acum ca un căpitan de vas să îngăduie asta.

George se prefăcu încurcat şi şovăi cu răspunsul. Străinul râse ironic şi zise:

— N-ai nevoie să-mi povesteşti, tinere, ştiu eu ce vas a fost ăla pe care lucrai tu. Nu e aşa că făceaţi şi puţintică piraterie?

George se prefăcu speriat, dar nu răspunse nici acum. Străinul îl bătu atunci pe umăr şi zise, râzând:

— Nu-ţi fie teamă, tinere, eu nu-s de la poliţie. Aş avea nevoie de tine şi dacă vrei să rămâi aici, spune-o. Va trebui, însă, să mă asculţi orbeşte.

De data asta George se prefăcu voios. Avea ochii strălucitori când bătu palma cu străinul şi-i făgădui să rămâie la el.

— Aş vrea însă să mai dau o fugă până la ţărm şi să văd ce e cu barca mea – zise dânsul. N-am priponit-o şi mă tem că vântul o va mâna în larg.

— Bine, tinere, du-te, dar vezi să nu zăboveşti prea mult.

George se făcu nevăzut. Când privi îndărăt peste câteva clipe, nu-l mai văzu, pe străin la foc. Desigur că se luase după el. Şi George care vroia să-l vestească pe tatăl său că avea de gând să rămâie o zi la străinul acela, ca să vadă cu ce se îndeletnicea! De aceea se ascunse îndărătul unui bloc de stâncă şi numai după ce-l văzu pe străin trecând pe acolo şi iscodind cu privirea în toate părţile, se hotărî să pornească mai departe.

Dar abia se ridică de jos, că văzu ivindu-se o făptură de după altă stâncă. O clipă rămase ca împietrit apoi izbucni în râs fi zise:

— Ah, Petre, bine ai făcut că ai venit. Tocmai vroiam să vin la voi să văi dau de veste ce şi cum. Rămân o zi pe insulă şi te rog să spui tatei să pornească mai departe spre insula căutată de Jack. Trebuie să aflu ce învârteşte străinul ăsta pe aici; mi-a propus să rămân la el.

Uriaşul vru să se împotrivească, ceru apoi lui George să-l lase şi pe dânsul să se dea drept naufragiat ca să poată fi împreună, dar tânărul nu se învoi.

În cele din urmă Petre se dădu bătut şi plecă.

George făcu atunci un mic ocol şi alergă spre ţărm, unde începu să privească cercetător în toate părţile, prefăcându-se că nu găseşte barca pe care o căuta. Mormăi câteva înjurături şi în cele din urmă porni înapoi pe poteca ce ducea la foc. Văzu însă de departe că străinul nu se afla încă acolo. Când ajunse, privi mirat în jurul său şi deodată se ivi omul în faţa sa, privindu-l zâmbitor.

— Ei, tinere, nu e aşa că n-ai găsit barca? întrebă el. Dar nu face nimic, căci vii cu mine. M-am dus şi eu la barca mea, să văd dacă totul e în regulă. Cum te cheamă?

— George, domnule. Şi pe d-ta cum să te numesc?

— John Ratter, mai mult n-ai nevoie sa ştii. Ţi-o fi foame, nu? Uite aici mâncare, mănâncă atât cât pofteşti!

În vreme ce tânărul mânca, Ratter scoase la iveală câteva hârtii pe care le privi cu băgare de seamă. Se sinchisi prea puţin de musafirul său şi era atât de adâncit, încât tresări speriat când George zise:

— Se va stinge focul, domnule Ratter; să mai aduc vreascuri?

— Nu e nevoie, tinere, căci mergem la barca mea cu motor, unde putem dormi mai comod ca aici. Ia spune mai bine, cunoşti tu ţinuturile pe aici, că doar veţi fi colindat mult?

— De colindat nici vorbă că am colindat, domnule Ratter, dar depinde ce anume căutaţi?

— Caut o insulă care trebuie să fie prin ţinutul acesta. Cică are o stâncă ascuţită, cu o gaură rotundă în vârf. Ai văzut vreodată insula asta?

George rămase înmărmurit. Asta era doar insula pe care o căuta Jack din Amboina. Oare Ratter să fi auzit şi el despre comoară şi o fi având şi el schiţa cu pricina?

— Insula asta n-am văzut-o încă, domnule Ratter, răspunse dânsul, în cele din urmă. Poate că nu i-am dat atenţie când am trecut pe lângă ea. Dac-o fi prin ţinutul acesta, apoi o găsim noi, fără doar şi poate. Dar ce vrei să cauţi acolo?

— Eşti cam curios, tinere, dar pot să-ţi spun, căci urmează doar să mă ajuţi. Am aici câteva însemnări, în care se spune că pe insula aceea… s-ar fi aflând un vapor vechi de piraţi, pe care aş dori scos la suprafaţă. Te pricepi la citirea hărţilor?

— Fireşte, domnule Ratter. Ca marinar nici nu s-ar putea să nu mă pricep.

Străinul îi întinse harta şi George recunoscu îndată că era întocmai ca aceea pe care o avea Jack din Amboina, numai că asta era copiată.

— Insula trebuie să fie pe aproape, domnule Ratter şi o vom găsi noi cu siguranţă.

După ce mai statură puţin de vorbă merseră la barca străinului. În partea din faţă a acesteia era o cabină încăpătoare, care slujea de dormitor. Se culcară pe câte o canapea şi adormiră.

George se trezi abia când Ratter îl scutură cu putere:

— Scoală, tinere, avem de făcut drum lung. Poate găsim încă azi insula cu pricina.

George ajută la pregătirea mesei. Îi dădu în gând atunci că tatăl său va veni să-l ia de acolo la noapte, după cum îi trimisese vorbă cu Petre. Dar dacă pleca acum cu Ratter, atunci căpitanul îl va aştepta zadarnic şi în vremea asta celălalt va fi putut găsi insula.

După ce mâncară, Ratter zise tânărului:

— Acum să pornim la drum, barca mea cu motor aleargă repede. Tu vei îngriji de motor, în vreme ce eu voi sta la cârmă.

Asta îi convenea lui George. Dacă va zări submarinul lor, va face în aşa fel încât motorul să se defecteze şi barca să se împotmolească.

Micul vas porni ca o săgeată în larg, luând direcţia spre sud. George era încredinţat că misterioasa insulă se va ivi în curând, dar habar n-avea ce va face atunci. Cel mai bun lucru era să fure hârtiile „stăpânului” său. Dar cum să aducă la îndeplinire treaba asta, câtă vreme Ratter le purta în haină?

Întâmplarea îi veni în ajutor, însă. Spre amiază zăriră o insuliţă şi hotărâră să facă acolo un scurt popas, ca să îmbuce ceva. Ancorară într-un golfuleţ şi în vreme ce George aprindea maşina de spirt ca să încălzească conservele, Ratter îşi scoase haina şi o aşeză în apropierea tânărului.

După masa piratul căută ceva în cabină şi George se folosi de clipa asta ca să-şi însuşească portofoliul. Îi vârî repede în buzunarul pantalonului său, fără ca celălalt să fi observat ceva.

Insula era atât de împădurită încât atât George cât şi Ratter nu observară că vreo câţiva sălbateci se furişară până la ţărm. Ca din pământ se mai iviră şi alţii din toate părţile şi înainte ca vreunul din cei doi să poată scoate pistolul, sălbatecii tăbărâră asupra lor şi-i legară fedeleş.

În convoi triumfal străbătură apoi desişul, îndreptându-se spre lagărul sălbatecilor, unde prizonierii fură trântiţi la pământ. Cu puţin înainte de a fi înhăţat, Ratter îşi îmbrăcase haina şi deoarece mâinile îi fură legate în faţă, simţi deodată că-i lipsea portofoliul.

— Toată întreprinderea mea nu mai are nici un rost acum, se tângui el. M-am şi crezut la ţintă, dar sălbatecii aceştia m-au făcut să pierd totul.

— Crezi că ne vor ucide? întrebă George.

— Dar de ce alta să ne fi luat prizonieri, tinere? Ah, de-ai şti cine sunt eu, poate că m-ai compătimi!

— Dar de ce ţi-ai dat un nume de împrumut? urmă George.

— Numele n-are importanţă. Că doar noi spune cuiva cine sunt! Adevăratul meu nume e Jack din Amboina.

— Ce, … ceee? Jack din Amboina? strigă George. — Asta nu e cu putinţă, domnule.

— De ce n-ar fi cu putinţă, tinere? întreba celalalt, mirat.

— Asta zău n-a pricep, domnule. Îmi dai cuvântul d-tale de cinste că eşti într-adevăr Jack din Amboina?

— Fireşte; dac-aş mai avea actele aş putea-o dovedi. Dar ia spune, de ce pui la îndoială spusele mele?

— Pentru că… Cunosc pe un… Jack din Amboina, care caută şi el insula aceea, ca să ridice comoara.

— Nu se poate! strigă noul Jack. Cum arată omul acela care se dă drept eu?

— E o corcitură; l-am întâlnit acum două zile pe insula Amboina, unde vroia să… devie rege.

— Ah, ştiu acum cine e. Ticălosul de Tobi, care mi-a furat taina. El a fost servitorul meu pe Amboina, unde am locuit ani de zile şi unde au stat şi strămoşii mei. De aici mi se trage şi numele.

— La fel ne-a povestit şi celălalt Jack, pe care-l numeşti Tobi. Probabil că ne-a înşelat.

— Te tot aud vorbind la plural, tinere. Ce însemnează asta?

— Văd că trebuie să-ţi spun adevărul. Află, deci, că tatăl meu se numeşte Farrow şi eu sunt fiul său, George. Eram în drum cu submarinul nostru şi ne-am oprit într-un golf de pe coasta de sud a Amboinei. Eu împreună cu doi camarazi am fost atacaţi, dar am izbutit să ne eliberăm şi atunci l-am cunoscut pe aşa-zisul Jack, Care ne-a rugat să-l ducem la insula cu pricina, unde avea de ridicat o comoară. El se afla acum pe bordul submarinului tatălui meu.

George urmă să povestească ce s-a petrecut în urmă şi când sfârşi, noul Jack zise:

— Care va să zică d-ta eşti într-adevăr George Farrow, fiul mult căutatului căpitan Farrow?

— Da şi nădăjduiesc că nu-mi vei lua în nume de rău comedia pe care am jucat-o. Acum totul se va întoarce în bine pentru d-ta şi va trebui să găsim insula în orice caz.

— Nu prea înţeleg. Vorbeşti ca şi cum n-am avea să ne temem de nimic aici. Afară de asta mi-a dispărut portofoliul în care aveam hârtiile.

— L-am găsit eu, domnule şi l-am ridicat de jos când am fost atacaţi. N-am mai avut timp să ţi-l înapoiez; îl am la mine.

— Slavă Domnului, atunci totul se mai poate întoarce în bine.

Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar sălbatecii se sculară în picioare şi se aşezară în faţa prizonierilor. Un individ înalt vorbi, gesticulând celorlalţi şi deodată toţi începură să ţopăie. George şi Jack fura ridicaţi şi legaţi de doi copaci, apoi sălbatecii îşi luară cuţitele şi suliţele şi se aşezară înaintea celor doi.

IV.
FALŞUL JACK.

PRIZONIERII ERAU ATÂT DE STRÂNS legaţi încât abia se puteau mişca. Omul înalt înainta iar şi roti ameninţător cuţitul, zvârlindu-l apoi cu putere. Dar George, căruia îi era hărăzită lovitura, văzu cuţitul trecând la un centimetru deasupra capului său, apoi mai observă că sălbatecul îşi schimonosi chipul într-un rânjet. Probabil că-i făcea plăcere să-şi chinuiască prizonierul în felul acesta.

Mai repetă jocul de câteva ori, dar când văzu că George nici nu tresare, se apropia de copacul de care era legat Jack şi

reîncepu acolo comedia. Acesta înţelese însă ce urmărea sălbatecul, aşa că rămase şi el liniştit.

În cele din urmă sălbatecul renunţă la joacă şi dădu o poruncă scurtă şi imediat se proţăpiră în faţa prizonierilor alţi patru sălbateci, ridicând suliţele. Scoţând răcnete zvârliră armele spre captivi, dar nu nimeriră: suliţele se înfipseră în copacii dindărătul acestora.

De patru ori repetară jocul, apoi căpetenia mai dădu o poruncă, în urma căreia alţii se postară în faţa copacilor şi zvârliră cuţitele lor spre George şi Jack. Nici acestea nu nimeriră, însă trecură atât de aproape de urechile prizonierilor, încât aceştia se crezură pierduţi. Dar tot nu tresăriră, ceea ce stârni mare admiraţie în rândurile sălbatecilor.

Când interveni o mică pauză, Jack îi şopti lui George:

— Aş vrea să ştiu ce urmăresc indivizii aceştia.

— Poate că într-adevăr nu vor să pe rănească – poate că au anumite gânduri cu noi. A! Uite că încep iarăşi – acum cred că vine ceea ce e mai principal.

Căpetenia ceruse să i se dea o măciucă mare pe care o roti ameninţător, apoi îi dădu drumul… Şuierând trecu la un centimetru deasupra capului lui George şi se izbi de un copac care se afla la vreo doi metri mai departe. Tânărul, care se cam speria de data aceasta, încercă totuşi să râdă, ceea ce stârni veselie la sălbateci.

Acelaşi joc se repetă cu Jack. Nici el nu se clinti şi râse de asemeni când măciuca se izbi de copac.

Amândoi erau curioşi să vadă ce va urma acum. Căpetenia ceru un cuţit şi păşi spre ei. Reîncepu vechiul joc cu cuţitul, dar de data asta părea că-şi ia rolul în serios, încât George crezu că i-a sunat ceasul din urmă.

Căpetenia ţopăia în jurul copacului, scoţând ţipete ciudate, în vreme ce zvârliră cuţitele unul după altul.

Deodată George simţi că legăturile îi slăbesc. Probabil că sălbatecul făcuse o greşeală şi nimerise funia, tăind-o.

Tânărul rămase liniştit pentru ca duşmanii să nu bage de seamă. În cele din urmă căpetenia se îndreptă spre Jack şi după ce se juca şi cu el câtva timp, îşi luă seama şi înapoindu-se la războinicii săi, se aşeză lângă foc; ceilalţi îi urmară pilda.

George îl privi cu înţeles pe Jack şi-i şopti:

— Dacă vom avea acum linişte câtva timp, nădăjduiesc să mă pot libera, căci sălbatecul mi-a tăiat legăturile, din nebăgare de seamă. Nu cumva ştii unde sunt armele noastre? Trebuie să le avem imediat ce vom dispărea de lângă copaci.

— Am văzut bine când căpetenia le-a dus în coliba aceea mică. Să dea Dumnezeu s-avem noroc.

George încercă să-şi libereze mâinile, profitând de faptul că sălbatecii discutau de zor între ei. În câteva clipe duse treaba la bun sfârşit. Greutatea mare erau legăturile de la picioare, dar după câtva timp izbuti să se scape şi de ele. Mai rămase câteva clipe la copac, observându-i pe sălbateci, apoi făcu o săritură şi zbură ca o săgeată prin luminiş, spre colibă, în care se făcu nevăzut, înainte ca duşmanii să-şi poată da scama ce se petrecuse. Când se dezmeticiră, săriră cu toţii în picioare şi dădură buzna spre colibă. Unii îşi luară suliţele şi le zvârliră în pereţii acesteia.

George găsi imediat armele. Le vârî repede în brâu, apoi luă şi pistoalele lui Jack. Ţinând câte unul în fiecare mână, vru să iasă afară, dat suliţele zburară atunci prin pereţi şi erau cât pe-aci să-l nimerească. Nu mai era nici o clipa de pierdut. Scoase repede cuţitul şi-şi croi drum prin spatele colibei.

O zbughi grabnic în pădure şi se piti îndărătul unui copac. Sălbatecii nu observaseră fuga lui din colibă, deoarece aceasta era aproape lipită de cei dintâi copaci ai codrului.

George avu atunci o idee bună: se retrase şi mai mult în pădure şi sub ocrotirea copacilor făcu ocolul lagărului, îndreptându-se spre locul unde era legat Jack. Nimeni nu se preocupa de al doilea prizonier, astfel că fu uşor pentru George să-l libereze pe tovarăşul său. Îi vârî repede în mână pistoalele şi după ce se pitiră amândoi în spatele trunchiului, traseră două gloanţe, ca să sperie pe sălbateci.

Efectul fu surprinzător. În primele clipe sălbatecii rămaseră ca împietriţi. George mai slobozi atunci un glonţ şi urmarea fu că măciuca pe care căpetenia o ţinea în mână zbură cât colo. Dar în loc ca sălbatecii s-o ia la fugă în pădure şi să se pregătească de apărare, ei zvârliră armele, se lăsară în genunchi şi ridicară braţele, ca şi cum ar îi vrut să dea de înţeles că se predau.

George strigă atunci pe căpetenie şi constată cu uimire că acesta cunoştea câteva boabe englezeşte, îl imploră pe George să nu mai „pocnească”, spunând că-l vor recunoaşte cu toţii drept stăpân şi nu vor mai întreprinde nimic împotriva lui.

— Bărbaţi foarte viteji sunt – o rupse el pe englezeşte – bărbaţi trebuie ajute sărmanii sălbateci, s-alunge duh rău de pe inima lor, noi vrem locuim acolo ca mai înainte.

George şi Jack se apropiaseră cu băgare de seamă de sălbateci, dar se încredinţară îndată că acestora părea să le fie o frica grozavă de dânşii. În cele din urmă se putură mişca în voie în lagăr şi aflată de la căpetenie ce fel de insulă era aceea unde sălăşluia un „duh rău”.

Înainte vreme sălbatecii locuiseră pe o insulă vecină, foarte rodnică, dar fuseseră alungaţi de cineva. Cine era acest cineva

nu ştiau sălbatecii, îl botezaseră însă „duh rău” şi „dihania”. Rugară pe George şi Jack să meargă la insula cu pricina şi să ucidă duhul, căci ei erau oameni foarte viteji.

Cei doi tovarăşi fură nevoiţi să se aşeze şi ei lângă foc şi aflară ce avuseseră de gând sălbatecii cu „jocurile războinice”. Vroiau să-i pună la încercare pe prizonieri dacă erau viteji şi fără frică, ca să poată alunga apoi duhul rău.

Căpetenia, căruia nu-i mai tăcea gura acum, povestea grozăvii despre insula vecină şi-i duse pe cei doi „viteji” la ţărm, de unde putea fi văzută. Jack merse la barca lui de unde se înapoia cu ocheanul şi când privi printr-unsul, izbucni agitat:

— Domnule Farrow, e chiar insula pe care o caut eu, dar sunt oameni acolo. Probabil tatăl d-tale cu ai săi.

George îi luă repede ocheanul din mână şi după ce se uită cu băgare de seamă i-l dădu înapoi spunând:

— Nu e tatăl meu, ci nişte străini, care probabil caută şi ei comoara. Am văzut lămurit un om căţărându-se spre stâncă, dar n-a izbutit s-ajungă sus, căci aceasta pare să fie prea dreaptă. S-aşteptăm până s-o întuneca şi atunci pornim într-acolo. Tata va veni şi el în cele din urmă, dacă nu mă va găsi pe cealaltă insulă.

Jack încuviinţă. Cei doi îşi omorâră vremea stând de vorbă cu sălbatecii şi când se înseră, se urcară în barcă şi porniră la drum.

Peste câtva timp ajunseră cu bine la insulă şi, căutară un loc potrivit unde să-şi ascundă barca. După ce făcură treaba asta, o luară de-a lungul ţărmului, ocolind insula care avea un diametru de vreo trei kilometri. Dădură de o potecă ce părea să ducă în lăuntrul ei, dar golful cu cei trei palmieri nu-l zăriră încă.

Cu pistoalele în mână porniră pe potecă şi în cele din urmă ajunseră într-un luminiş mic. Aici se ridica stânca în al cărei creştet se afla „ferestruica” rotundă.

— Să încercăm acum s-ajungem în golful cu cei trei palmieri – propuse George – poate e ancorat acolo vasul cu care au venit oamenii pe care i-am văzut prin ochean. Ei, ce fu asta? Se-ntrerupse el, speriat. Ai văzut şi d-ta făptura aceea înaltă care a dispărut fulgerător colo printre copaci?

— Da, domnule Farrow, am văzut-o şi eu. Ce să fi fost? Pentru un om era prea mare.

— Poate că era „dihania” de care pomeneau sălbatecii. Mai ştii!

George rămase pe gânduri câteva clipe, apoi hotărî:

— Să mergem la golf! Am presimţirea că vom da acolo peste tatăl meu. Cred că acolo în faţa noastră, începe poteca

ce duce la golf.

Ocoliră luminişul, ajunseră cu bine la potecă şi păşiră pe ea. Fără nici un incident ajunseră la golf şi George era cât pe aci să scoată un strigăt de bucurie văzând că tocmai în clipa aceea intra „Dox”-ul lor. Căpitanul stătea în turn, alături de Rindow, care cu ocheanu-i de noapte cerceta ţărmul.

— Rămâi d-ta în tufiş, domnule Jack – zise George repede. Voi povesti tatălui meu totul şi-l voi da de gol pe fostul dumitale servitor.

Jack găsi bună propunerea şi dispăru printre copaci, în vreme ce George merse înainte pe ţărm şi dădu semnale spre submarin.

După câteva minute era pe bord şi fu copleşit de întrebări, la care nu mai prididi să răspundă. Se duse apoi cu tatăl său în cabină şi-i povesti în amănunţime ce descoperise. La început. Căpitanului nici nu-i veni să creadă. Dar când trimise să-l cheme pe Jack cel fals la el, se dovedi ca acesta fugise din submarin, în clipa când Rindow părăsise pentru puţin turnul, ca să-l aducă pe Brun, care avea să-l schimbe.

— Atunci să vie adevăratul Jack, poate e în măsură el dă ne indice unde e de găsit cel fals. Trebuie dar să cunoască insula.

— Nu, tată, n-a fost încă niciodată aici şi pentru prima oară a păşit cu mine pe ea. Pe insula asta trebuie să locuiască cineva care i-a gonit pe locuitori şi care face pe duhul. Poate mai ştiu şi alţii de duhul acesta.

— Aşa cred şi eu acum, dragă George, dar hai să-l aducem pe Jack cel adevărat, căci aş vrea să-l cunosc.

George urcă pe punte şi dădu un semnal spre ţărm. Imediat se ivi Jack dintre copaci şi fu luat în primire pe ţărm de către Petre. Când veni pe bord şi fu prezentat căpitanului Farrow, povesti că văzuse pe cineva care s-a lăsat în apă de pe puntea submarinului şi a înotat spre ţărm. Trebuie să fi fost Jack cel fals.

În cabina căpitanului Farrow avu loc apoi o consfătuire generală. Căpitanul era de părere să aştepte dimineaţa, ca să întreprindă atunci ceva, dar George stărui atât de mult, încât se hotărî în cele din urmă să debarce câţiva marinari care să cerceteze insula.

Părăsiră submarinul în două echipe. Căpitanul Farrow luă cinci marinari vânjoşi, ca să ocolească întâi insula, în vreme ce George cu alţi cinci – printre care Petre Uriaşul – urmau să pătrundă în ea. Îndată ce se vor auzi împuşcături, prima echipă urma să vie în ajutorul celeilalte.

Jack se alătură şi el de George şi împreună cu acesta porni iar pe potecă spre luminiş, urmat de cinci marinari, Toţi erau înarmaţi până în dinţi şi luaseră chiar granate de mână.

Ajunseră din nou la luminiş, fără să fi zărit pe cineva sau să fi auzit vreun zgomot. Falsul Jack trebui dar să fi fost de mult aici, dar probabil că el cunoştea insula mai bine decât spusese.

— Să ne ducem într-acolo unde a dispărut făptura aceea înaltă – zise George.

Jack din Amboina fu cuprins şi el de frigurile vânătoarei. Ocoliră în grabă luminişul şi după scurt timp se aflau lângă un copac înalt cu frunzişul des. Pe aici dispăruse făptura, dar zadarnic căutară camarazii vreun loc, pe unde să se fi strecurat.

— Cred ca dincolo, de partea cealaltă, s-a mişcat din nou ceva! exclamă deodată Jack. Haide repede, domnule Farrow!

— Nu, nu, rămâi d-ta aici, voi porni eu cu patru marinari şi voi cerceta pădurea acolo. Locul acesta de aici trebuie să fie păzit mereu şi nu vreau să încredinţez altuia sarcina aceasta.

— Bine, domnule Farrow, te voi aştepta aici.

George, Petre şi încă trei marinari porniră în grabă lăsându-l acolo pe Jack cu încă un marinar. Dar ajungând de cealaltă parte a luminişului tot nu dădură de nimeni.

— Petre, tu rămâi aici cu camaradul tău şi fii cu mare băgare de seamă. Eu mă furişez înapoi şi dacă auzi cum vă împuşcături, vino repede.

Uriaşul făgădui şi tânărul său stăpân dispăru iarăşi pe marginea luminişului. Când ajunse la copacul unde-l lăsase de pază pe Jack, nu-l găsi nici pe acesta, nici pe marinar.

Pe când chibzuia cu înfrigurare unde s-ar fi putut duce amândoi, simţi o mână încleştându-i gâtul şi în acelaşi timp un braţ îl strânse eu atâta putere, încât nu mai fu în stare nici să se mişte.

Gândurile i se încâlciră şi mai simţi doar că două braţe vânjoase îl ridicară, săltându-l pe umăr. Apoi omul care-l ducea se caţără cu el, ca o pisica, în copac, dispărând în frunzişul acestuia. Totul se petrecuse atât de repede şi fără zgomot, încât Petre nu observase nimic de cealaltă parte a luminişului.

Când George se trezi, stătea legat şi cu căluş în gură lângă Jack şi marinarul care fusese cu el. Nu putea desluşi nimic în jurul său şi se credea într-o colibă. Jack şi marinarul aveau şi ei căluşuri, astfel că nu se puteau înţelege prin vorbe. Dar lui George i se păru că recunoaşte în întuneric o făptură înaltă, care se aplecase pe fereastră, ca şi cum aştepta pe cineva.

V.
TESTAMENTUL STRĂBUNICULUI.

ZADARNIC ÎNCERCĂ GEORGE să se scape de legături. Erau atât de strânse încât îi intrau în carne.

Ceasuri de-a rândul rămase în aşteptare, când deodată auzi o convorbire în şoaptă dedesubtul lui. Unde se afla oare?

I se păru că recunoaşte glasul tatălui său şi brusc îi fulgeră prin minte că se afla într-un copac, în copacul acela sub care stătuse. Acum înţelese el taina făpturii misterioase.

Începu să se mişte, ca să atragă atenţia celor de jos, dar imediat omul cel înalt fu lângă dânsul şi-i puse un cuţit în piept. George trebui să se dea bătut şi peste puţin timp auzi ca tovarăşii săi se îndepărtează.

Deodată se făcu lumina. Tânărul văzu că se află într-o colibă de crengi pe care o construise cineva în copac. La fereastră stătea un mulatru uriaş, care părea să cerceteze împrejurimile. Întorcându-se spre prizonierii săi, zise mânios:

— Dacă va face careva încercarea să vă libereze, va împlânt cuţitul în piept. Insula îmi aparţine şi nici un om n-are ce căuta aici.

Individul se înapoie apoi la fereastră şi privi iar afară. Părea că vede pe cineva jos, căci scoase o şuierătură ciudată şi părăsi coliba. După câteva minute se întoarse cu cineva căruia îi făcu vânt înăuntru. Era falsul Jack din Amboina. Acesta privi zâmbind la prizonieri, dar când îl recunoscu pe adevăratul Jack, se speria grozav.

— De unde îi ai pe prizonieri, Tom? întrebă el. Cei doi de ici fac parte din echipajul submarinului, pe când celălalt e cel mai mare duşman al nostru.

— Ştiu toate astea, Tobi, dar mă mir cum ai ajuns atât de repede pe insulă, aici. Ai observat cred, că Numbier ţi-a furat taina?

— Da, am bănuit-o; şi-a făcut, pe ascuns, copii după hârtiile mele şi vroia să scoată singur comoara. Am venit încoace cu un submarin şi oamenii de pe dansul au vrut chiar să-mi ajute să dau de comoara.

— Pe care ţi-ar fi luat-o apoi, râse mulatrul.

— La asta m-am gândit şi eu când ne-am apropiat de insulă şi de aceea am debarcat în taină, ca să caut singur. Spuneai că Numbier e aici? Atunci de sigur c-a şi pornit în căutarea comoarei?

— Fireşte, Tobi, sau credeai cumva că numai tu aveai dreptul ăsta? De ce n-ai vrut să faci împărţeala cu noi? Am fi fost până acum în stăpânirea comoarei. Acu trebuie să ne păzim de oamenii ăia care te-au adus aici.

— Am făcut o greşeală, recunosc. Dar altfel cum aş fi putut ajunge pe Insulă? Bănuiam eu că voi sunteţi aici.

— Şi acum îţi închipui că vom împărţi cu tine, Tobi? Râse mulatrul. Scoate-ţi asta din cap, noi am fost cei dintâi aici şi comoara e a noastră. Să vezi ce ţi-o spune şi Numbier când o veni.

— Voi n-aveţi ce să-mi spuneţi. Dacă nu vreţi să împărţiţi, voi face cunoscut că ucigaşul lui…

Mai mult nu apucă. Plin de furie, mulatrul se năpusti asupra falşului Jack şi încercă să-i vâre cuţitul în trup. Acesta bănuise aşa ceva, astfel că cei doi bărbaţi se încăierară în lege în coliba strâmtă. Mulatrul era mai puternic şi de sigur că Tobi ar fi fost răpus, dar atunci se petrecu ceva neaşteptat. Coliba trosni deodată, podeaua se rupse şi cei doi luptători se prăbuşiră în adâncime. George, care cu o mişcare repede izbuti să se pună la adăpost, auzi doar un ţipăt grozav şi căzătura celor două trupuri.

Imediat luminişul se umplu de glasuri şi George recunoscu printre ele pe acela al tatălui sau. După câteva minute se ivi Petre în colibă şi-i liberă pe prizonieri, pe care îi căutase zadarnic aproape toată noaptea.

Cei doi luptători prăbuşiţi îşi frânseseră şira spinării în cădere; marinarii rămaseră uimiţi de făptura uriaşă a mulatrului, care jucase rolul „duhului rău”, pe insula aceasta, alungându-i pe locuitori.

— Trebuie să mai fie doi oameni pe insulă – zise George către tatăl său – am auzit ce spunea mulatrul, falsului Jack. Unul din indivizi se numeşte Numbier.

— Să-i căutăm – răspunse căpitanul – să încercăm să ne căţărăm pe stânci, poate ca s-au ascuns în vreo peşteră.

George se oferi să încerce cu Petre să urce şi căpitanul n-avu încotro, fiind nevoit să încuviinţeze.

Stânca era înaltă de vreo sută de metri şi dreaptă ca un zid. Cu multă greutate izbutiră să facă jumătate de drum, când deodată auziră un şuierat deasupra capetelor. Era un glonţ slobozit dintr-un revolver care îşi înăbuşe zgomotul.

George trase repede revolverul. Ţinându-se bine privi în sus şi atunci văzu ivindu-se un cap, apoi un pistol, Arma lui George detună, urmă un strigăt şi capul dispăru.

Întorcându-şi privirile în adâncime, tânărul erou zări cu bucurie vreo zece marinari cu carabinele în mână, privind în sus. Asta îl linişti; vârându-şi înapoi revolverul, urcă mai departe, împreună cu Petre.

— Atenţie, domnule George! strigă deodată Uriaşul – în faţa noastră trebuie să fie o peşteră în care se află oameni. Zăreşti mâna care iese la iveală colo?

George privi în sus la doi metri depărtare într-adevăr, o mână care stătea nemişcată însa. Trebuia să fie a unul mort.

— De sigur că am nimerit bine, Petre – răspunse tânărul – de mâna asta n-avem ce ne mai teme. Haide repede, cu siguranţă că mai e cineva în peşteri şi e mai bine să ne pregătim revolverele.

Cei doi metri din urmă trebuiră să-i străbată cu băgare de seamă, deoarece nu se puteau ţine cu mâna dreaptă, în care aveau arma. Ajunseră cu bine la un mic platou, care nu putea fi văzut de jos şi priviră într-o peşteră. În fund de tot stătea o făptură care la ivirea lui George ridică braţele în sus. Aceasta era o dovadă că vroia să se predea. La intrarea peşterii, însă, zăcea un mort cu capul găurit de un glonţ – acela tras de tânărul erou.

— Tu păzeşte-l pe omul de aici, Petre, în vreme ce eu mă voi căţăra sus de tot şi voi privi prin ferestruică. Poate găsesc acolo comoara.

Deoarece nu mai era de aşteptat nici un duşman acum, Petre nu zise nimic.

George începu să se caţere tot mai sus şi după multe sforţări ajunse la gaura rotundă, deasupra căreia se aplecă. Peisajul de dedesubtul lui era minunat şi primul său gând fu cât de rentabilă ar fi aici o plantaţie, deoarece insula era foarte rodnică.

Nu văzu însă nici urmă de comoară. Lăuntrul „ferestrei”, era larg de vreo treizeci de centimetri şi înconjurat de pietre, pe care tânărul stătea acum cu partea de sus a trupului său. Se trase puţin înapoi şi scormoni cu mâna prin pietre. Deodată, după ce aruncă în adâncime pe cele de deasupra, dădu de o piatră mai mare, pare părea înţepenită acolo. Smuci cu putere şi în cele din urmă o scoase şi pe ea şi o zvârli în adânc. Apoi vârî mâna în golul ce se formase şi simţi o pungă de piele, pe care o scoase şi o vârî în buzunar. Altceva nu era acolo.

Apoi mai aruncă o privire asupra insulei şi rămase în admiraţie. Sălbatecii aveau dreptate vrând sa se reîntoarcă aici, unde mai locuiseră şi altădată. Numai mulatrul îi putuse alunga.

George începu să coboare. Merse mai repede decât crezuse şi după puţin timp se află iar lângă Petre.

Nu povesti nimic despre ceea ce găsise şi începură amândoi coborâşul. Prizonierul fu silit s-o ia înainte. Când George ajunse jos. Exclamă cu însufleţire:

— Ştii, tată, a fost cam greu urcuşul, dar priveliştea pe care am avut-o de acolo m-a răsplătit din belşug.

— Şi n-ai găsit nimic sus, George? Am văzut doar că ai băgat ceva în buzunar.

— Da, am găsit ceva, răspunse tânărul, râzând. Dar să mergem pe submarin, unde vom sta de vorbă. Comoara nu e

atât de mare.

Marinarii îl luară pe prizonier în mijlocul lor şi porniră la drum. Ceilalţi veneau în urmă fiind stăpâniţi de o curiozitate firească. Când se aflară în sfârşit, în cabina căpitanului, George scoase punga şi o dădu lui Jack din Amboina.

— Ia-o te rog, e proprietatea d-tale, domnule, zise el. Pentru d-ta am adus-o..

— Atunci se şi cuvine s-o deschizi, răspunse Jack şi împinse punga înapoi.

Tânărul o luă, desfăcu şiretul din jurul ei şi vărsă conţinutul pe masă. Erau perle minunate, de diferite mărimi. O adevărată avere. Dacă asta era singura comoară, atunci nu era chiar atât de preţioasă precum şi-o închipuiseră.

— Uite că mai e şi o scrisoare, zise George, după ce cercetase bine punga. Titlul glăsuieşte:

„*Moştenitorilor mei…. Jerry din Amboina*".

— Asta a fost străbunicul meu! Exclamă Jack şi smulse plicul din mâna celuilalt. Vreau să deschid îndată scrisoarea şi s-o citesc.

Cu mâini tremurătoare desfăcu plicul gros şi citi apoi cu glas tare. Scrisoarea era într-adevăr de la străbunicul său, care descoperise cândva insula aceasta şi o cumpără de la guvern…. Avusese de gând să întemeieze acolo o plantaţie, deoarece locuitorii erau oameni de treabă, bucuroşi să-l ajute.

Scrisoarea încheia astfel:

„Aceasta e comoara mea, pe care o las moştenitorilor mei. Insula vă aparţine vouă, aşa dar, vă puteţi pune pe lucru ca să faceţi dintr-însa o plantaţie rodnică. Priviţi prin fereastra din vârful stâncii şi veţi vedea că am dreptate. Perlele le-am adunat ca să constituie capitalul de exploatare pentru întemeierea plantaţiei".

Jack din Amboina îşi ridică privirea şi un zâmbet de fericire îi flutură pe buze. Aşadar lui îi aparţinea acum insula! Trebuia s-o mai cerceteze odată, chiar imediat, ca să vadă dacă locul era într-adevăr potrivit pentru o plantaţie. George, care o văzuse de sus, întări aceasta şi-i spuse sa se urce el însuşi pe stâncă, pentru a se încredinţa cu proprii săi ochi.

Jack nu mai stătu să pregete şi luă cu sine un marinar, ca să-l ajute. Căpitanul Farrow, pe de altă parte, trimise alţi cinci marinari, ca îngroape cadavrele celor trei oameni, care căutaseră şi ei comoara. Ei nu ştiuseră că adevărata comoară era însăşi insula, pe care o dobândise străbunicul lui Jack din Amboina.

— Tată – zise George – eu plec chiar acum cu Petre spre insula vecină şi voi spune sălbaticilor să vie încoace, ca sa

locuiască din nou aici. În felul acesta vor putea să-l ajute pe Jack la întemeierea plantaţiei sale.

— Bine, George! Ia o barcă de aluminiu, căci nu e departe până la insula vecină.

După un sfert de ceas tânărul se afla în drum împreună cu Petre. În faţa insulei văzură o barcă de pescari, din care sălbatecii prindeau peşti cu suliţele lor de pescuit. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Când barca de aluminiu se apropia, băştinaşii nu-l recunoscură pe George şi ridicară ameninţător suliţele. Dar tânărul se ridică repede şi atunci pescarii vâsliră mai aproape şi întrebară îndată ce e cu insula.

— Puteţi veni cu toţii răspunse George. Noul stăpân vă îngăduie şi vei fi sub ocrotirea lui.

— Este omul acela viteaz? întrebă căpetenia, care se afla cu ceilalţi în burcă.

— Da. Am ucis „dihania" şi omul rămâne de acum încolo mereu pe Insulă, ca să vă apere.

Pescarii izbucnirii într-un chiot de bucurie, încât toţi ceilalţi sălbateci dădură fuga la ţărm. Căpetenia făgădui să vină îndată şi George se întoarse la submarin.

În vremea asta se înapoiase şi Jack din Amboina. Ochii-i străluceau când zise:

— Da, străbunicul meu mi-a lăsat o comoara care e mai preţioasă decât banii. Voi face aici o plantaţie şi mă voi bucura foarte mult când sălbatecii se vor înapoia cu toţii.

— Vor veni, domnule, răspunse George. Tocmai vin de la el şi le-am spus ca d-ta ai ucis dihania şi vei rămâne aci de acum încolo, ce să-l aperi. Au izbucnit atunci într-un chiot de bucurie şi au făgăduit, că vor veni.

— Atunci voi fi un stăpânitor în propria mea ţara. Nădăjduiesc ca ma vei vizita, domnule Farrow când vei avea drum pe aici. Deocamdată trebuie să mă duc să-mi vând perlele ca să târguiesc cele trebuincioase. În portofel am găsit şi actul de cumpărare al străbunicului meu şi documentul acesta îmi garantează proprietatea.

— Îţi doresc noroc, domnule Jack, zise căpitanul. Perlele ţi le-aş cumpăra chiar eu şi dacă eşti dispus vino în cabina mea, ca să stăm de vorbă.

Farrow cu ai săi mai rămaseră o zi pe insulă; până ce sălbatecii construiră o colibă pentru stăpânul lor. Apoi se despărţiră de Jack din Amboina, pornind cu submarinul prin strâmtoarea Moluscelor.

Sfârşitul volumului: **PUNGUŢA FERMECATĂ.**

În numărul următor:

ORAŞUL DEMONILOR.

In Numărul următor:

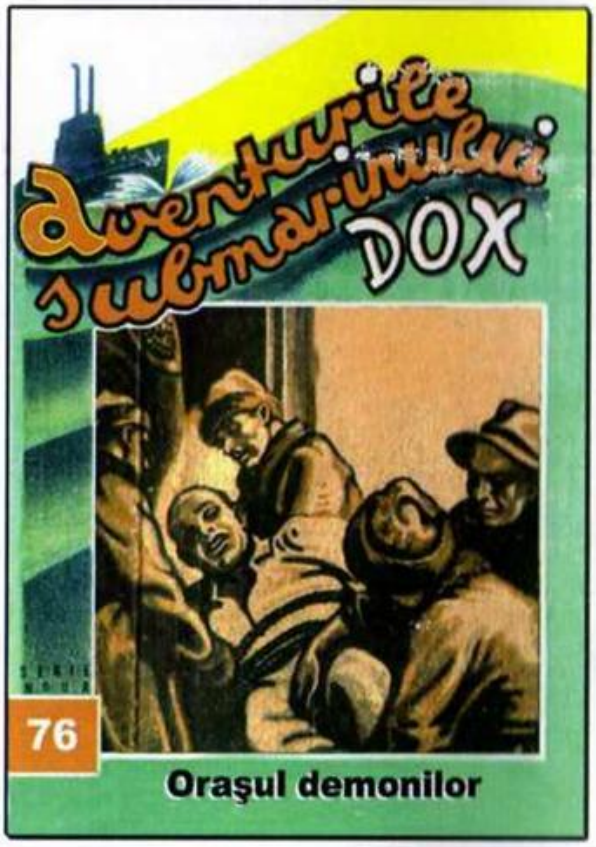

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro